

[Finansministeren.]

nemførte den her i tinget — jeg tænker på helhedsløsningen — da var man i hvert fald ikke tilfreds med, at regeringen havde en fast politik og gennemførte den. Da hørte vi tværtimod megen kritik af dette.

Vi måtte i efteråret regne med en mulighed for at kunne gennemføre en merværdiafgift eksempelvis pr. 1. juni i år eller måske pr. 1. oktober, og dermed ville der også være en mulighed for den nedsættelse af indkomstskatten, som jeg foreslog i oktober. Men jeg gjorde netop også opmærksom på, at denne nedsættelse var betinget af, at de nødvendige indtægter kunne skaffes på andre måder. Det er, som om de ærede medlemmer har glemt dette forbehold. Den reaktion, som kom på redegørelsen om en merværdiafgift, gjorde det jo klart, at der ikke sådan var umiddelbare politiske muligheder for en gennemførelse, og at det måtte være hensigtsmæssigt at gennemføre en mere indgående forhandlingsprocedure i forhold til erhvervene, end vi i første omgang havde regnet med. Dette førte til, at oplægget til dækning af udgifterne og til fremskaffelse af kasseoverskud for det finansår, vi står nu over for, måtte ske i form af en række afgiftsforslag, den såkaldte buket.

Nu bebrejder man os, at vi ikke kom med det hele på én gang, men er kommet med buketten ad 2 gange, og nu taler man altså om, at der kommer en tredje. Jeg tror, det ville have været urigtigt at komme med det samlede beløb straks og dermed over for de partnere, som regeringen skulle forhandle med om visse udgifter, så at sige på forhånd deklarerer et standpunkt. Det gælder både forhandlingerne med tjenestemændene og forhandlingerne med landbruket. Jeg tror også, det ville have været urigtigt, i betragtning af at der måtte regnes med nogen tids forhandlinger, at komme med de store afgiftsforhøjelsesforslag og dermed fremkalde indkøbsbølger.

De skifter, som er sket under forhandlingerne, skyldes simpelt hen, at der blev sagt nej til visse dele af forslagene, og at

vi derfor måtte finde nye muligheder. Må jeg i forbigående sige, at når man nu også skyder regeringen i skoene, at fjernsynet i aftes meddelte, at der ville ske ændringer i indkomstbeskatningen, så er regeringen uden medansvar herfor. Jeg vil meget nødig, om jeg så må sige, stå model til alt, hvad der meddeles i fjernsynet vedrørende mit område; lad dette hermed være sagt én gang for alle. Jeg forstår altså, at det nu også skal bebrejdes os, at vi for at imødekomme oppositionen har prøvet på under forhandlingerne at opstille forskellige kombinationer.

Jeg må vel også gøre et par bemærkninger om det, som åbenbart skal spille en vis rolle, de såkaldte forsvundne 700 mill. kr. på et af de, jeg havde nær sagt mange papirer, vi har haft liggende foran os under forhandlingerne. Nu fordelte disse penge sig jo på 2 finansår, det ene var 1965-66, det andet var 1966-67. Når der manglede de 300 mill. kr. på det første år, var hovedårsagen simpelt hen den, at man under forhandlingerne havde trukket visse indtægtsmuligheder fra os, og det ved de ærede medlemmer jo meget godt. Når der pludselig viste sig knap så store muligheder for en skattereform i 1966-67 eller, jeg må snarere sige knap så mange penge dertil, som jeg først havde antaget, så må jeg erkende, at jeg i regnestykket havde glemt at tage et par udgiftsposter i betragtning, og det kan man naturligvis bebrejde mig. Det kan måske tjene til en slags undskyldning, at der jo var en livlig efterspørgsel efter alle mulige oplysninger og alle mulige opstillinger, og at det skulle gå hurtigt. Der kunne altså ske en fejl i skyndingen, den må jeg tage på mig og bede om undskyldning for. På den anden side må man vel også sige, at dette var jo en fase af forhandlingerne, og at det ikke kan være afgørende for det endelige resultat, der kunne være kommet ud af dem.

Så nævnede man, at vi har anlagt en skiftende vurdering på kasseoverskuddet. Vi har først og fremmest anlagt den vurde-